

עפ"ג 34894/07/16 - חאלד עמרני, עלי אלהואשלה, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד עפ"ג 34894-07-16
כב' השופט יואל עדן עפ"ג 14558-06-16
כב' השופטת גילת שלו

המערכים:

1. חאלד עמרני, על ידי ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ, ס.צ.
2. עלי אלהואשלה, על ידי ב"כ עו"ד אדיר בן-לולו, ס.צ.

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד עינת בלנרו, פמ"ד

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד:

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים בבימ"ש קמא, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד המערעים, הם הודו בעובדות שבכתב האישום המתוקן והורשעו בביצוע עבירות רכוש שונות. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

במסגרת **האישום הראשון** הודו **המערעים**, כי ביום 22.06.15 הסיגו יחדיו גבול לבית העסק "פרנה בכיר" שבדימונה על מנת לבצע גניבה, ועל כן הורשעו בביצוע עבירה של **הסגת גבול לפי סעיף 447(א)** לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

האישום השני יוחס ל**מערער 1** בלבד ובמסגרתו הודה המערער, כי בין ה-12.06.15 ל-14.06.15 התפרץ ביחד עם אחר לבית העסק "אותנטבי" שבאזור התעשייה בדימונה; השניים פתחו את דלת הכניסה בכוח, חתכו את מנעול הדלת באמצעות מגזרי ברזל, ונטלו מכשיר טלוויזיה. לפיכך, המערער 1 הורשע באישום זה בביצוע עבירה של **התפרצות לבניין שאינו דירה וגניבה לפי סעיף 407(ב)** לחוק העונשין.

גם האירוע נשוא **האישום השלישי** מיוחס ל**מערער 1** בלבד, ובמסגרתו הוא הודה, כי בסוף חודש מאי 2015 גנב כלי עבודה שונים וארבע מכונות לחיתוך קרמיקה, מתוך מכולה באתר בנייה בשכונת ממשית בדימונה. לכן, המערער 1 הורשע באישום זה בעבירה של **גניבה לפי סעיף 384** לחוק העונשין.

אף **האישום הרביעי** מיוחס ל**מערער 1** ובמסגרתו הודה, כי בלילה שבין 22/03/15 ל-23/03/15, הוא התפרץ למסגרייה בדימונה בכך שחתך את מנעול העסק, פתח את הדלת ונכנס פנימה. המערער 1 גנב מבית העסק דיסקים, מסור וכבלים, ועל כן הורשע בביצוע עבירה של **התפרצות לבניין שאינו דירה וגניבה לפי סעיפים**

407(ב) לחוק העונשין.

האישום החמישי של כתב האישום מתייחס ל**מעורר 2** בלבד ובמסגרתו הודה, כי ביום 02/06/15, בסמוך לשעה 02:00, שבר את חלון העסק של סניף ה"בורגראנץ" שבקניון M הדרך בדימונה, ועל כן הורשע בביצוע עבירה של **גרימת היזק בזדון לפי סעיף 452** לחוק העונשין.

האישום השישי והאחרון מיוחס אף הוא ל**מעורר 2**, ובמסגרתו הודה, כי 45 דקות לאחר אירוע שבירת החלון נשוא האישום החמישי, הוא התפרץ למסעדת רוקפור, הנמצאת אף היא בקניון M הדרך, שבר את חלון המסעדה, נכנס פנימה וגנב מקופת המסעדה 300 ₪. לכן, באישום זה הורשע המעורר 2 בביצוע עבירה של **פריצה לבניין שאינו דירה וגניבה לפי סעיף 407(ב)** לחוק העונשין.

לבקשת **המעורר 1** צורף כתב אישום נוסף שהיה תלוי ועומד כנגדו (ת.פ. 7283-11-14), במסגרתו הורשע בביצוע עבירה של אי מניעת פשע לפי סעיף 262 לחוק העונשין.

כעולה, **המעורר 1** הורשע בביצוע שתי עבירות התפרצות למבנה שאינו דירת מגורים וגניבה (נשוא האישומים השני והרביעי) לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין; בהסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק (נשוא האישום הראשון); בגניבה לפי סעיף 384 לאותו החוק (נשוא האישום השלישי); ובביצוע עבירה של אי מניעת פשע. **המעורר 2** הורשע בעבירות של הסגת גבול לפי סעיף 477(א) לחוק העונשין (נשוא האישום הראשון); היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק העונשין (נשוא האישום החמישי) והתפרצות למבנה שאינו בית מגורים וגניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין (נשוא האישום השישי).

2. טרם מתן גזר הדין, נתבקש שירות המבחן לערוך תסקירים בעניינם של המעוררים (נוכח גילו של המעורר 2 במועד ביצוע העבירות חלה חובת תסקיר). תסקירים אלה גוללו את רקעם ומאפייני אישיותם של המעוררים, וחשפו את מצוקותיהם האישיות. כן העריך שירות המבחן את גורמי הסיכון להישנות התנהגות מפרת חוק ע"י המעוררים מחד, ובחן את הסיכוי לשיקומם מאידך.

בסופו של יום המליץ שירות המבחן, בעניינו של **המעורר 1** על צו פיקוח; של"צ (בהיקף של 300 שעות); מאסר מותנה ופיצוי כספי. בעניינו של **המעורר 2** המליץ שירות המבחן על של"צ (בהיקף של 220 שעות) ומאסר מותנה.

3. בימ"ש קמא (כב' השופט י.עטר) פירט בהרחבה בגזר דינו את עיקרי טענות המעוררים; את הנסיבות האישיות של המעוררים כפי שאלה קיבלו ביטוי בתסקירים שהוגשו עליהם; קבע, כי חרף טענת הסנגורים אין לקבוע מתחם ענישה אחד כולל לכל האירועים אלא, היות ומדובר באירועים שונים ונפרדים, קבע מתחמים נפרדים לכל אישום ואישום; סקר את הפסיקה הנוהגת - הן לענין מדיניות הענישה והן לענין הערכים המוגנים בהם פגעו המעוררים; קבע בעניינו של המעורר 1, כי "**המדובר ברצף עברייני קשה, אשר נמשך כ-3 חודשים, במהלכם שב הנאשם 1 וביצע בתוך פרק זמן זה שורת עבירות רכוש חמורות בלא שהיה בפרק הזמן שחלף בין אירוע לאירוע, בכדי לגרום לו**

לשקול מחדש את מעשיו, או, למצער, להפנים את חומרת מעשיו ולחדול; ובעניינו של המערער 2 קבע, כי **"הגם שמדובר במספר מופחת של מעשי עבירה, ובתקופה קצרה יותר, במסגרת השיקולים לחומרא שקלתי את העובדה שהנאשם 2 ביצע את העבירה נשוא האישום הראשון כשלושה שבועות לאחר שביצע את העבירות נשוא האישומים החמישי והשישי, פרק זמן אשר איפשר לו לכאורה לעכל חומרת מעשיו... ולשקול מחדש את הלך רוחו... דומה, כי לא היה בפרק זמן זה כדי להועיל"**; ביהמ"ש אף שקל את הנימוקים שיש לזקוף לזכות המערערים כגון נסיבות חייהם, גילם הצעיר, היעדר עבר פלילי, הבעת החרטה, הודאתם המהירה - שיש בה, מעבר לחיסכון בזמן השיפוט, גם ראיה לנטילת אחריות, וכן את המלצות שירות המבחן וסיכויי השיקום כפי שעולים מהתסקירים, אם כי הוסיף, כי לאור עקרון ההלימה וחומרת המעשים שביצעו המערערים, **"הענישה המומלצת על ידי שירות המבחן אינה הולמת את חומרת העבירות, ובפרט, נוכח הצטברותן"**.

בסופו של דבר, דן ביהמ"ש את **המערער 1** ל-11 חודשי מאסר בפועל; עונשי מאסר מותנים; פיצוי (7,000 ₪); וקנס (2,000 ₪), ואת **המערער 2** ל-8 חודשי מאסר בפועל; עונשי מאסר מותנים; פיצוי (7,000 ₪); וקנס (2,000 ₪).

הערעור שבפנינו מופנה כנגד חומרת עונשי המאסר בפועל.

4. **ב"כ המערער 1** טען, כי נסיבותיו האישיות של המערער 1 מצדיקים הקלה בעונשו ברוח המלצות שירות המבחן לשל"צ ופיצוי תוך העדפת הפן השיקומי. בין הנסיבות הנ"ל מנה הסנגור את גילו הצעיר הצעיר של המערער 1 (22) במועד ביצוע העבירה; היעדר עבר פלילי; נסיבות חיים קשות כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן והיותו מושפע באותה עת מבת זוג, שבדרישותיה הכלכליות הביאה אותו לביצוע המעשים נשוא כתב האישום; היותו מצוי כעת, בזוגיות חדשה ובריאה ועומד להינשא בקרוב; הודאתו, עוד בשלבי החקירה, וחשיפתו באופן יזום את פרטי האישום הרביעי שבכתב האישום המתוקן; תקופת המעצר שריצה (3.5 חודשים); השתתפותו הפעילה במפגשים הטיפוליים בשירות המבחן; ההמלצה השיקומית של שירות המבחן; ושינוי הכיוון שביצע בחייו - כשלטענת הסנגור, בכל אלה יש כדי להטות את הכף לצד השיקומי על פני מאסר מאחורי סורג ובריח. לדבריו, בימ"ש קמא לא נתן כל משקל לשיקולי השיקום; לא נימק מדוע לא ייגזר עונשו של המערער ברף התחתון של המתחם (5-6 חודשי עבודות שירות); והתעלם מתקופת המעצר שריצה. הסנגור אף סבר, כי במידה והמערער 1 יישלח למאסר בדרך של עבודות שירות, לא יהיה שינוי של ממש בגזר הדין, שכן לאחר ניכוי תקופת המעצר (3.5 חודשים) מתקופת המאסר הכוללת שהוטלה (11 חודשים), יותרו למערער 1 לרצות 8 חודשי מאסר. בנוסף, השיג הסנגור כנגד קביעותיו של ביהמ"ש בנוגע למתחמי הענישה שנקבעו - הן ההחלטה לקביעת מתחמים שונים לכל אישום ואישום, והן למתחמים שנקבעו בסופו של דבר. לטענתו, קביעת מתחמים נפרדים שגויה מעיקרה ואף הביאה לתוצאה אבסורדית לפיה סך החלקים גדול מהשלם, כאשר קביעת מתחם ענישה אחד, היה מביא להתייחסות עונשית מקלה יותר. בסופו של יום טען, כי עניינו של המערער 1 נמנה על אותה קבוצת מקרים חריגים המצדיקה סטייה ממתחמי הענישה שנקבעו והתערבות ערכאת הערעור, כך שהעונש שיש לגזור על המערער 1, הינו מאסר בדרך של עבודות שירות.

פרט להסתייגותיו של המערער 2 בעניין קביעת מתחמי הענישה בעניינו מיקד בא כוחו טענותיו בשני משורים נוספים. האחד בשיקול דעתה של המאשימה והשני בקביעותיו ובהיסקיו העובדתיים של בימ"ש קמא.

5. אף ב"כ המערער 2 סבר שביהמ"ש החמיר עם מרשו, כשהיה מקום להעדיף ענישה שיקומית חלף מאסר בפועל מאחורי סורג וברח.

כך טען, כי לא היה מקום לאחד הדיונים בין המערערים, נוכח השוני המהותי בין האישומים של כל אחד מהם; כי לא היה מקום לפצל את האישומים החמישי והשישי, נוכח סמיכות הזמנים ביניהם (45 דקות) והסמיכות הפיזית של בתי העסק; כי ביהמ"ש טעה כשלא איבחן בין המערערים בכל הנוגע לתקופה בה ביצעו את המעשים, כשרק התקופה בה המערער 1 ביצע את העבירות הייתה 3.5 חודשים, ואילו המעשים של המערער 2 התרחשו בפרק זמן של 20 ימים בלבד; כי לא היה מקום לקבוע, שלביצוע העבירות קדמו תכנון והתארגנות בניגוד לכתב האישום; כי הוראת סעיף 40 ד' לחוק העונשין מאפשרת חריגה ממתחם הענישה לא רק במקרי שיקום קלאסיים מובהקים אלא גם במקרים בהם קיים סיכוי של ממש לאפיק שיקומי - וכזה מתקיים בעניינו של המערער 2 לאור המלצות שירות המבחן לדון את המערער 2 לשל"צ 220 שעות; כי נסיבות חייו של המערער 2 מצדיקות אף הם ענישה שיקומית, כגון - גילו הצעיר של המערער והיעדר עבר פלילי; כי שיקום המערער הינו אינטרס ציבורי ראשון במעלה (הפנה בעניין זה לפסיקה ולדו"ח ועדת דורנר), בין היתר נוכח הערכת שירות המבחן, כי הוא נמצא בשלביו הראשונים של גיבוש זהותו האישית, וכחברה, לא נחפוץ שזו תתעצב בין כותלי בית הסוהר כאשר אפשרויות הטיפול והשיקום לא מוצו; וכי הפער בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 6 חודשי מאסר אינו מהותי, ונראה שהציבור לא יינזק אם יוקל עונשו של המערער אלא להיפך ייתרם מכך. ב"כ המערער 2 הוסיף בעניין מרשו, כי ככל הנראה בימ"ש קמא "שגה" או "התבלבל" כאשר קבע מתחם בין 6 ל-15 חודשים בעוד שלמערער 1, אשר לו מיוחס חלקו הארי של כתב האישום המתוקן, נקבע מתחם של בין 5 ל-13 חודשים.

6. גם במסגרת הערעור הוגשו תסקירים על המערערים.

בתסקירו המשלים של המערער 1 ציין שירות המבחן, מדברי המערער, כי הוא עובד עם אביו בשוק העירוני; נישא לבת דודו; מתגורר סמוך לבית הוריו ומנסה לשקם את חייו ולהקים בית ומשפחה; וכי מאז ההליכים נשוא הערעור, לא דבק בו רבב. הוא ממעט להגיע לדימונה והפיצוי שולם ע"י אביו. שירות המבחן העריך, כי תקופת מעצרו של המערער 1 היוותה "אירוע בעל אלמנט הרתעתי, כמו גם ההליכים המשפטיים שנקטו כנגדו", וכי המערער 1 הינו מועמד ראוי ביותר להתערבות טיפולית, בין היתר לאור ההתרשמות מאישיותו ותגובותיו בעתות משבר.

באשר למערער 2 שב שירות המבחן ובחן את נכונותו ומוכנותו להליך טיפולי, ובניגוד להמלצה הקודמת במסגרת ההליך קמא, הגיע למסקנה נחרצת, כי טרם בשלה העת לכך וזאת על רקע סירובו. בהתייחסותו לדברים אלה, טען ב"כ המערער 2, עו"ד בן-לולו, כי הדברים (לעניין סירובו של המערער 2 להליך טיפולי) הפתיעו אותו והיו בניגוד מוחלט לציפיותיו, וככל הנראה מקורם באי הבנתו של המערער את דברי הסנגור, כי הסיכוי שיישלח לשל"צ אינו רב, לעומת עבודות שירות. לדבריו, מטרתו האמיתית של 2, כששוחח עם שירות המבחן, הייתה לקבל המלצה ללכת לבצע עבודות שירות, וזאת אחר שבדיון "שמע גם אותי וגם את בית

המשפט שהוא עתיד להישלח לממונה על עבודות שירות, והסברתי לו את המשמעות של כך, זה היה פשוט מבחינתו שהוא הולך לבצע עבודות שירות. אין לו שום בעיה להשתלב בהליך הטיפול... אין נאשם שלא היה קופץ על העגלה הזו ונרתם להצעת שירות המבחן. הוא סבר שהוא צריך להישלח לשירות מבחן לצורך עבודות שירות, זאת האמת מבחינתו. יש תסקיר קודם שממליץ דבר אחד ויש תסקיר מאוחר יותר שלא בא בהמלצה, הפערים בין התסקירים מאוד גדולים... אני באמת סבור שהמערער שגה בהבנה שלו ולא עשה דבר כדי לפגוע לקבל הזדמנות מבית המשפט זה, אם היה מבין נכון הוא היה פועל בדיוק כמו שפעל בפעם הקודמת". כבר כאן נציין, כי עולה תמונה עגומה מדברים אלה, לפיהם המערער 2 טען בפני שירות המבחן דברים שסבר, אולי נוכח הסברים שקיבל, שיעזרו לו "להשיג" המלצה לעבודות השירות, ולא דבק באמת, ככל שמדובר בהליך טיפולי.

7. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את שני הערעורים מן הטעם שהענישה שהוטלה על ידי ביהמ"ש קמא היא ראויה, מאוזנת והולמת את חומרת מעשי המערערים. לדבריה, הענישה משקללת את כל השיקולים שראוי היה לשקול; היא תואמת לפסיקה הנוהגת; ואף מבטאת את האמור בתסקירי שירות המבחן (הקודמים והחדשים), שכן גם מהאמור בהם, לא ניתן להצביע על שינוי אמיתי בדפוסי חשיבתם והתנהגותם של המערערים.

8. לאחר ששמענו את הצדדים, עיינו במסמכים שהוגשו ובתיק ביהמ"ש קמא, באנו לכלל דעה כי דין הערעורים להידחות.

המערערים, ללא מורא, פקדו את העיר דימונה תקופה לא מבוטלת במהלכה הסיגו גבולם של עסקים שונים, גנבו רכוש, גרמו נזק, התפרצו לבתי עסק שונים, והכל תוך הסבת נזקים לא מבוטלים. המערער 1 אף השתמש במגזרי ברזל וחלקו בשלל רב יותר. תדירותם של האירועים והצטברותם - אינם דבר של מה בכך. מעשים אלה מחייבים ענישה של ממש שפירושה מאסר מאחורי סורג ובריח, כפי שפסק בימ"ש השלום.

9. אשר למערער 1.

ב"כ המערער 1 סבר, כי נסיבותיו של מרשו מיוחדות וכברת הדרך הארוכה שעבר מאז ביצע העבירות נשוא תיק זה, כגון השינוי בחייו האישיים (נישואיו); בחירתו לזנוח ולנטוש התנהגות עבריינית (שכן לא נפתחו נגדו הליכים אחרים ונוספים); תקופת מעצרו; והיותו משוחרר תקופה ארוכה - מחייבות התערבות ערעורית בגזה"ד קמא, אך לא כך הם פני הדברים. תסקיר שירות המבחן מתאר את נסיבותיו האישיות של המערער 1 ואכן מתוארות בו נסיבות קשות, אשר אין להתעלם מהן. עם זאת, אין בנסיבות אלה לשלול שיקולי ענישה אחרים או להפקיע את דבריו ומסקנותיו הנוקבות של שירות המבחן בעניינו של המערער 1:

"אנו התרשמנו מבחור בעל אישיות ילדותית, נגררת ובלתי מגובשת, אשר התקשה להציב לעצמו מטרות וכאמצעי להשתייכות חברתית ועל מנת להשיג רווח כספי מידי חבר לחברה שולית אשר באות לידי ביטוי בעבירות הנדונות.

.....

....והערכתנו כי נוטה לעיתים לחשיבה מידית ומחפש לו אפיקי רווח מידי לשיפור מצבו

הכלכלי וכי מדובר בבחור נגרר ומושפע הנוטה למעורבות בקרב חברה שולית, המצוי בסיכון להעמקת מעורבותו הפלילית".

יתרה מכך, מהתסקיר עולה גם, כי טרם נמצאו אינדיקציות ממשיות לשיקום אמיתי או סיכוי ממשי לשיקומו של המערער 1, וכל שמצאנו הם "ניצנים" לדרך חדשה, שיתכן והמערער 1 יבחר ללכת בה; וממילא, שירות המבחן לא בא עם תכנית מובנית וסדורה לשיקומו של המערער, פרט לשילובו בקבוצה בעתיד. חששם של שירות המבחן וב"כ המערער, כי שליחתו של המערער 1 למאסר בפועל תביא לנסיגה ולהעמקת מעורבותו בפלילים - נתון לרצונו ולבחירתו הבלעדיים של המערער, אשר הבחירה נתונה בידיו להימנע מפעילות מפרת חוק ולהחזיר חייו למסלול תקין ונורמטיבי.

באשר לטענת הסנגור, בדבר ההקבלה בין עונש המאסר שנגזר לבין עבודות השירות ודרך חישובה - שובה את העין אך אין בה ממש, וזאת נוכח ההבדלים הברורים בין מאסר בפועל למאסר בדרך של עבודות שירות.

10. ומכאן לערעורו של המערער 2.

להבדיל מהמערער 1, שניצני "תיקון" החלו בעניינו, הרי שהמערער 2 כשל במשימה זו. דבריו הברורים והמפורשים שלו לשירות המבחן מלמדים, כי הצהרותיו בעבר ובמסגרת הערעור, בדבר שיקומו והשינויים שכביכול חולל בחייו, נעשו מן השפה אל החוץ ואין בהם ממש. וכך נכתב בעניינו בתסקיר שהוגש בערעור:

"אנו בחנו פעם נוספת נכונותו של עלי לשתף פעולה עם צו של"צ וצו מבחן במסגרת שירותנו והבהרנו לו חשיבות התגייסותו לצורך כך... באשר לנכונותו של עלי לשתף פעולה עם צו של"צ - עלי הביע בפנינו קושי להתחייב לצו של"צ וציין כי יתקשה להגיע למקום השל"צ. באשר לנכונותו של עלי להשתלב בהליך טיפולי בשירותנו עלי סירב להצעתנו להשתלב בהליך טיפולי בו יוכל לערוך חשיבה ולקבל כלים להתמודדות מול מצבי משבר. כן הצענו לעלי לבחון את השתלבותו במסגרת 'האוהל החם' המיועדת לצעירים מהמגזר הבדואי. עלי סירב לכך. ברצוננו לציין כי אנו בחנו עם עלי מספר אפשרויות טיפוליות שונות אולם התרשמנו כי מתקשה להבין את משמעות הטיפול ויכולותיו בבחינת דרכי התנהלותו וחשיבתו.

לאור האמור, אנו מעמידים בספק את יכולתו של עלי לעמוד בצווי מבחן ושל"צ. ניכר כי מתקשה להתחייב לתהליך טיפולי שיקומי ולשתף עמנו פעולה.

לאור זאת, אין אנו יכולים לבא בהמלצה בדבר שילובו של עלי בהליך טיפולי-שיקומי בשירותנו. אנו ממליצים להטיל עליו ענישה הרתעתית שתחדד את המחירים להתנהגותו הבעייתית".

כפי שכבר ציינו לעיל, טען הסנגור בפנינו, כי דברי המערער 2 אצל קצין המבחן, מקורם באי הבנה של המערער את הנסיבות; אי הבנה שיתכן ומקורה בשיחה שלו עמו בטרם ניגש לשירות המבחן או מהדברים ששמע בביהמ"ש. אולם, כעולה מהתסקיר, שירות המבחן נעזר בשירותי תרגום בשיחתו עם המערער 2; קצין המבחן לא הרפה וניסה מספר פעמים לגייס ולרתום את המערער 2 להליך שיקום; והכל ללא הועיל - המערער עמד

איתן בסירובו. אין בדברי הסנגור כדי לשנות את המסקנה היחידה האפשרית העולה מהתסקיר, ולפיה, המערער 2 אינו מוכן להירתם לכל הליך שיקומי, ומוטב היה לו טענות הסנגור בעניין, לא היו נטענות כלל.

גם הטענות בדבר הפגיעה שנגרמה למערער 2 נוכח אי הגשת כתבי אישום נפרדים בעניינם של המערערים ונוסח כתב האישום - דינן להידחות. ביהמ"ש ידע לעשות את ההפרדה המחויבת בין האישומים השונים ושיוכם למערערים השונים, והמערער לא הצביע על נזק כלשהו שאופן ניסוח כתב האישום היה הגורם לו.

11. כאמור, המעשים החמורים שביצעו המערערים והפגיעה שפגעו בתחושת הביטחון של בעלי העסקים אליהם התפרצו או שאת גבולם הסיגו, מחייבים ענישה של ממש, כפי שנקבע בביהמ"ש השלום.

לאור ההיקפים המצטברים של המעשים, תדירותם וכלל נסיבות העושים והמעשים ובאיזון הנדרש - איננו מוצאים כי גזה"ד קמא נוטה לחומרה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

סוף דבר, מכל הנימוקים דלעיל, אנו מחליטים לדחות את הערעורים.

המערערים יתייצבו לתחילת ריצוי עונשם בתאריך 08/01/17 עד השעה 08:00 בכלא דקל שבמתחם כלא באר שבע.

מומלץ למערערים לבצע מיון מוקדם.

המזכירות תעביר עותק מפס"ד זה לשב"ס.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ז, 14 דצמבר 2016, במעמד
הצדדים.

גילת שלו, שופטת

יואל עדן, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד